

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία 4. Ετησία 6.
Εξάμηνος 2. Εξάμηνος 3.

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας και διατροιάς ιδιαίτερα συμφωνία προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 21.

Γραφεία—εδός Τσαμαδού 10.

Αθήναι, Κυριακή, 14 Οκτωβρίου 1901

ΕΙΣ ΕΡΓΟΝ

«Και τί θα παίξετε; Τα πάντα και μίους ακόμη, πλην γαλλικών οικογενειακών δραμάτων.»

Είνε απάντησις του κ. Σουρή οι σαρκαστικοί ούτοι λόγοι εις τὸ ἀνω ἐρώτημα τῆς «Ἐστίας» ὡς ἀνέφερεν αὐτὴ ἐν τῷ ἀπὸ 8 ἰσταμένου φύλλῳ τῆς.

Δηλαδή ὁ θίασος, ὅστις κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ ρηζικελεύθου τούτου ποιητοῦ χάριν τῆς «χειραφετήσεως», ἀλλὰ και μέλει βεβαίως νὰ συμπληρωθῆ πρὸς διδασκαλίαν και ἄλλων πρωτοτύπων νεοελληνικῶν δραμάτων θὰ κάμῃ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἐκεῖνου, ὅστις εὐθὺς ἀπὸ τῆς καταρτίσεως του μᾶς ἠνάγκασε νὰ ριζώμεν κραυγὴν ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀμυνθήτε.

Τί χαρά! Ἡ φωνή μας δὲν ἤχει ἐν ἐρήμῳ. Ἄλλοι πνεύμονες ἰσχυρότεροι προσθέτουν εἰς αὐτὴν ῥώμην και ἐπιβολὴν ἀκαταγώνιστον.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπισκέψεως τῶν Ρωμούνων φοιτητῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων παρεστάθη ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων ὁ «Οἰδίπους τύραννος», ἀφοῦ ἐπὶ νῆσαμεν τὸ ἱερὸν ὄντως ἔργον τοῦ σεμοῦ τούτου σωματείου, δὲν ὠκνήσαμεν νὰ προσθέσωμεν και τὰ ἐξῆς:

«Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀπειρος ὄντως ἀξία τοῦ ἔργου τῆς «Ἐταιρίας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων» δὲν δύναται ἀναμφισβητήτως νὰ πληρῶσῃ τὰς σημερινὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἀνάγκας. Ἐχει ἀνάγκην τοῦτο και νέας ζωῆς πρὸς δημιουργίαν νέας γενεᾶς. Τὴν θεωρίαν τῆς μετεμψυχώσεως κατέρριψε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ ἀπὸ καθένα αὐτοτελῆ ἀσκήσιν τῆς ἀρετῆς χάριν τῆς ἰδίας σωτηρίας.

Ἐπομένως παρίσταται κατεπείγουσα ἀνάγκη μιᾶς ἀκόμη ἑταιρίας πρὸς διδασκαλίαν νεοελληνικῶν δραμάτων, ἥτις μετ' ἰσίου ἐνθουσιασμοῦ ἀναλαμβάνουσα τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἔργον νὰ περισυλλέξῃ πᾶν μέχρι τοῦδε γενόμενον χρήσιμον ὑλικὸν και νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ἐνθαρρύνουσα πάντας ὅσοι θέλουσι νὰ ἐργασθῶσιν ἑλληνοπρεπῶς και διεγειρούσα τὴν ἀμίλλαν μεταξὺ τῶν ἀρίστων πατριωτῶν.

Εἶνε ἀληθῶς τὸ ἔργον μιᾶς τοιαύτης

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

ἑταιρίας πολλῶν δυσχερέστερον και ἀκανθώδεστερον τοῦ τῆς συναδέλφου, ἀλλὰ και πολυτιμώτερον ἅμα και συντελεστικώτερον εἰς τὸν σκοπὸν.

Διότι, ἐὰν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἤδη, βεβαίως δὲν θὰ ἔτρεχε τὸν κίνδυνον τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον ἀπὸ ἱεροῦ σκηνώματος τῆς Ἑθνικῆς Ἰδέας νὰ ἀποθῆ διεθνούς ἀκολασίας πρατήριον. Ὅα εὐρίσκοντο ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἄνθρωποι δυνάμενοι ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς Βασιλικὰς βλέψεις και τὴν Διτικὴν θέλησιν χωρὶς κἀνένα ὑστερολογισμόν, και πᾶσα τυχὸν πλάνη θὰ διελύετο, πᾶτα δὲ ἀνικανότης θὰ ἐξοβελίζετο.

Και βεβαίως οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἵτινες αὐθόρμητοι ἤθελον προέλθῃ εἰς τοιοῦτον ἅγιον ἀγῶνα θὰ ἦσαν πρὸ παντός ὀπλισμένοι μετ' ἑαυτοπέποιθουσιν ὥστε νὰ περιεφρόνουν πᾶσαν ὄθεν δῆποτε ἀντιδράσιν, μέχρις οὗ ἤθελον ἐπικρατήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἰδέα.

Μετ' οὗτο, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ εἰς τοιοῦτος Σύλλογος, ἤθελε βροντοφωνῆσαι ὅτι: τὸ Ἑθνικὸν θεάτρον ἔχει πολὺ μεγαλειότερον προορισμὸν παρὰ νὰ μεταγγίξῃ τὴν πραιμιάν σεσηπότητος πολιτισμοῦ. Τὸ Ἑθνικὸν Θεάτρον εἶνε τὸ διωλιστήριον τῶν ἑλληνικῶν φρονημάτων, τῶν ἑλληνικῶν αἰσθημάτων, τῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν, και τὸ ὀρηκτήριον τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Τύχη ἀγαθὴ! Ἐθεοὶ οἱ λόγοι οὗτοι νὰ εὐρωσιν ἀπήχησιν εἰς εὐγενεῖς ἑλληνικὰς καρδίας, ὥστε οἱ ἐπισκεπτόμενοί ζῆνοι νὰ μὴ εἶνε τοῦ λοιποῦ ἠναγκασμένοι χάριν φιλοφροσύνης νὰ καταφεύγωσιν εἰς μόνὰς τὰς προγονικὰς ἀρετάς.

Διότι μὴ λησμονῶμεν, ὅτι αἱ σκιάι εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, δὲν εἶνε οἱ ἀριστοὶ συναγωνισταί.

Πόσον ἐνθαρρυνόμεθα ἤδη ὅταν βλέπωμεν τὸν δαιμονιώτερον τῶν ποιητῶν μας νὰ ἀναστυλῶνῃ τόσον ὑπερηφάνως τὴν Σημαίαν ἐκείνην, ἥτις δύναται κυματίζουσα νὰ ζωογονῆ διὰ τῶν μεθυστικῶν ἀναπάλλσεών τῆς ἀπαξάπαντα τὸν Ἑλληνοισμὸν.

Ὑπὸ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ καταληφθῶμεν και μετ' ἡμῶν ὅλος ὁ Λαός, ὅταν ἰδῶμεν ὑπὸ τὴν ἀγίαν αὐτὴν Σημαίαν συσσωματουμένους ὄλους τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς ἐν ὁμοφωνίᾳ συμπράττοντας πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ἑλληνικῆς Τέχνης εἰς τὴν περιοπτὴν ἐκείνην ἣν ἀπαιτεῖ ἡ χρυσοσειλίδος Ἱστορία μας.

Αἱ πρῶται ἀπόπειραι ἔγειναν, ἀλλὰ φοβούμεθα μήπως μείνωσιν θρῦλλοι, διότι δὲν παρατηροῦμεν τὴν ζῆσιν ἐκείνην ἣν ἀναπτύσουσιν οἱ μεγάλοι ἀγῶνες.

Και εἶνε ὁ προκειμένος ἀγὼν ἐκ τῶν μεγίστων!

Οἱ ἠθοποιοί μας, ὅσον δόκιμοι ἂν ἐγένοντο, δὲν ἀπέμαθον δυστυχῶς τὰς ἐκ τοῦ πλάνητος βίου ἀποκομισθείσας ἐξείεις τῶν δειλοῖ και ἀπόλεμοι μοιρολάτραι εἰς τὸ πρῶτον φύσιμα οἰουδήποτε ἀνέμου ἀσλουθοῦσι τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος, χωρὶς νὰ λάβωσι τὸ θάρρος ποτὲ ν' ἀντισταθῶσιν, ἵνα διεδικήσωσι βῆμα πρὸς βῆμα τὰ δικάια των.

Ἄλλ' ἐὰν λείπῃ ἐνεκά φυσικῶν ἢ ἱστορικῶν λόγων ἀπὸ τούτους τὸ θάρρος, εἶνε ἀνάγκη κατεπείγουσα νὰ τοῖς τὸ ἐμπνεύσωσιν οἱ συγγραφεῖς: οἱ ἄνδρες δηλονότι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔλαβον ὑπὸ τῆς Προνοίας τὸ προνόμιον νὰ ἐμψυχῶνωσι γενεὰς βρωτῶν ὀλοκλήρους...

Δηλαδή ὁ κ. Βερναρδάκης π. χ. πρέπει νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κ. Βερώνη:

— Στάσου, ποῦ θὰ πᾶς; Τὸ καθῆκον μᾶς καλεῖ ἐδῶ!

Τὸ ἴδιον δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ κ. Καλοσύνης εἰς τὸν κ. Κοτοπούλην.

Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ συστήσῃ ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἰς τὸν κ. Γεννάδη.

Ὅμοίως ὁ κ. Περισιάδης ὀφείλει νὰ πείσῃ τὸν κ. Ἀρνωτάκη νὰ μὴν ἀφίην.

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνῶν—58

(Παραπλεύρως Ἁγίας Κυριακῆς)

τὴν Ροζαλίτσαν του μαραινομένην...

Καὶ οὕτω καθέξῃς πάντες οἱ ἄξιοι λόγου δραματοῦργοι ἔχουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συνθηκολογήσωσι πρὸς τοὺς ἀξίους λόγου ἠθοποιούς, ὥστε ὁ πυρὴν, ὅστις ἐσχηματίσθη ὑπὸ τοῦ κ. Σουρῆ νὰ μεγαλυνηθῇ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ πρὸς ἀγήρατον Δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Οὕτω ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔχωμεν μετὰ τοῦ μελοδράματος τρεῖς ἀκρεφνεῖς ἑλληνικοὺς θιάσους θέτοντας τὰς βάσεις Γνωσίου Ἑθνικοῦ Θεάτρου.

Ἄποισον ὄνειρον!!!

Ἐν τούτοις παρῆλθε τὸ θέρος καὶ μετ' αὐτοῦ αἱ θεριναὶ νύκτες...

Ἄς ἴδωμεν.

Πύγαδος

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

Εἶνε νωπὴ ἀκόμη ἡ μελάνη, δι' ἧς ἐσκιαγραφήσαμεν τὸ προπαιδευτικὸν στάδιον τοῦ νεαροῦ τούτου καλλιτέχνου, προοιωνιζόμενοι τὸ μέλλον του δαφνοστεφές, καὶ ἰδοὺ φεῦ! μέλλον δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὅποσον παλίνστροφος εἶνε ἡ εἰμαρμένη! Καθ' ἣν ὥραν οἱ φιλότιμοι ἀγωνες αὐτοῦ, οἱ ἀδιάκοποι μόχθοι του, ἡ ἐπίμονος μελέτη του ἐπρόκειτο ν' ἀναδώσωσι τὴν βλάστησιν εἰς τὴν εὐθαλῆ ἐκείνην δάφνην, δι' ἧς ἡ Τέχνη στεφανώνει τοὺς ἐκλεκτοὺς της, ὅσους παραδίδει εἰς τὴν Φῆμην διὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἐνδόξως εἰς τὴν Ἀθανάσιαν, ἀπέθανε. Ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐπλησίασαν τὰ ἰδανικά των ὅπως ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης, ἀλλὰ ὀλίγοισι ἀνηράγησαν τόσον σκληρῶς τὴν προτετραίαν τῆς πραγματώσεώς των.

Ἐν ᾧ, τέλειος καθ' ὅλα, ἐπροτιμήθη μετὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Βασιλικοῦ θιάσου, οὗ ἀπετέλει τὴν καρδίαν, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσημον ἐμφάνησιν του εἰς τὸ Πανελλήνιον, μεθίσταται ἐκ τοῦ Κόσμου τούτου.

Τίς οἶδε ἂν ἐκλήθη εἰς ἐκπλήρωσιν ἀνωτέρου προορισμοῦ...

Ἐν τούτοις τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον ἐστερήθη ἐνὸς τῶν δραστικωτέρων παραγόντων καὶ δι' αὐτὸ δικαίως ἡ στέρησις του αὕτη θρηνεῖται ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ.

Ἡ κηδεῖα τοῦ Δ. Ἀγγελάκη ἐγένετο χθὲς καλλιτεχνικωπάτη· τὸν νεκρὸν ἠκολούθησαν ἅπαντες οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες ἠθοποιοὶ καὶ ἐρασιτέχνη, πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι, καὶ πολὺς

ἄλλος κόσμος. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλλη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου χοροστατοῦντος τοῦ σεβασμιωτάτου πρώην Μητροπολίτου Πρεβέζης. Δύο στέφανοι κατετέθησαν ὑπὸ τε τοῦ θιάσου τοῦ Ἑθνικοῦ Β. Θεάτρου καὶ τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερώνη. Λόγον ἐξεφώνησεν ἐξ ὀνόματος τοῦ θιάσου τοῦ Ἑθνικοῦ Β. Θεάτρου ὁ ἠθοποιὸς Ν. Ζάννος, ἀπήγγειλαν δὲ ποιήματα ὁ Σ. Σκίπτης καὶ Δ. Μουράτης, μύσται τῆς «Ν. Σκηνῆς». Κατόπιν ὅπως αὐθορμήτως ἀμίλησεν ὁ σεβασμιωτάτος πρώην Μητροπολίτης Πρεβέζης περὶ Θεάτρου, ἐξάρας τὸν ὑψηλὸν καὶ ἅγιον αὐτοῦ σκοπὸν, σχετίσας δ' αὐτὸ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτησε καὶ ἄπειρος συγκίνησις κατέλαβε πάντας, πλὴν τοῦ ἠθοποιοῦ Πετρίδου, ὅστις ἐφώναξεν εἰς τὸν σεβασμιωτάτον Μητροπολίτην εὖγε! Ἐντροπή, κύριε, καὶ ἀσέβεια. Κατόπιν ὁ νεκρὸς μετεφέρθη εἰς τὸ Α'. Νεκροταφεῖον ἐνθα ἐξεφώνησε λόγον ὁ Δ. Ταβουλάρης, ἠθοποιὸς τοῦ Ἑθνικοῦ Β. Θεάτρου, ἀπήντησε δὲ ὁ Σεβασμιωτάτος πρώην Μητροπολίτης Πρεβέζης.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Μονόπρακτον μελοδραμάτιον τοῦ μουσικοδιδασκάλου Λαυράγκα δοθὲν τὴν παρελθούσαν Δευτέραν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ σκηνῆς ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριετέ».

Ὁλος ὁ νευρώδης καὶ ἐνεργητικὸς χαρακτήρ τοῦ Λαυράγκα ἐμφαίνεται εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης variations τῶν πρώτων βιολιῶν, ἅτινα συνοδεύουν τὰ λοιπὰ τῆς ὀρχήστρας ὄργανα.

Ἡ Ἰταλικὴ νέα σχολὴ ἀρχίζει μὲ τὴν πρώτην νόταν καὶ τελειώνει μὲ τὸν τελευταῖον θρῆνον τοῦ Λάμπρου πρὸ τῆς νεκρᾶς Χρυσῆς.

Μελωδία γλυκεῖα καὶ ἀπαλή, πυρώδης καὶ περιπαθῆς διέπει τὴν σύνθεσιν καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ σημεῖα.

Τὰ ντουέτα τῆς Χρυσῆς καὶ τοῦ Λάμπρου εἶνε πλήρη λεπτότητος· τὸ ἄσμα τρέχει μόνον του (ἐὰν δύναται νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἐκφρασις αὕτη) νεωτερίζον, πρωτότυπον, ἐλκυστικόν, χαρακτηριστικόν.

Ἡ Ballata τῆς Λεϊλάς πλήρης ζωῆς καὶ χρώματος ἀποδίδει τελειῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐφαντάσθη ὁ συνθέτης.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ εἶνε ἀσύλληπτον, μαλακόν, ὄνειρῶδες, ἦτο τὸ prelude, ὅπερ ἐπιτυχῶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ prelude βελουδένιο. Ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰς γλυκυτέρας νότας, αἵτινες ἐκτελοῦνται πρώται ὑπὸ τῶν πρώτων βιολιῶν, κατόπιν τοῦ oboe τοῦ κλαρίνου καὶ τέλος τῆ συνοδείᾳ ὅλης τῆς ὀρχήστρας.

Ἡ μάγισσα εἶνε μουσικὴ μὴ ἐννοουμένη ἀμέσως μὲ πρώτην φοράν, μὴ ἠδύνοσα οὐδὲ συγκινοῦσα, ἐὰν δὲν ἐννοηθῇ καλῶς, πρᾶγμα, ὅπερ συμβαίνει, ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας φορές.

Μόνον ἡ ballata τῆς Λεϊλάς καὶ τὸ

ντουέτο τῆς Χρυσῆς μετὰ τοῦ Λάμπρου ἀποτελοῦν τὰ δύο ἐντελῶς cantabile μέρη τῆς Μαγίσσης. Εἰς αὐτὰ ὁ συνθέτης ἠδυνήθη νὰ μεταδώσῃ ἅπασαν τὴν ζωὴν καὶ χάριν, τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν ἐξωτερικεῖσιν ἐκεῖνου, ὅπερ ἐφαντάσθη.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ὑστερεῖ κατὰ πολὺ τῆς τε μουσικῆς καὶ τοῦ ἄσματος ἀφήνοσα πολλά τὰ κενὰ εἰς τὸν ἀκρατήν. Ἐμφανίζεται ἡ Χρυσὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ χοροῦ ψάλλουσα τὴν μελλουσαν εὐτυχίαν της, τὸν μετὰ τοῦ Λάμπρου γάμον της, ὅτε μετὰ λαμπρὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ ὄντως ὑπόκρουσιν προαναγγέλλουσαν τὴν εἰσοδὸν τῆς Μαγίσσης Λεϊλάς, εἰσέρχεται αὕτη συνιστώσα μετριότητα εἰς τὴν χαρὰν, καθ' ὅσον ὡς λέγει ἀπὸ τὸ ποτῆρι ξάφνα μπορεῖ

λύπη νὰ βγῇ

ἀπερχομένη δὲ δωρεῖται τῇ Χρυσῇ στέφανον ἐξ ἀνθέων ὃν θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν καὶ τοῦ χοροῦ ἔρχεται ὁ Λάμπρος ψάλλον τὴν εὐτυχίαν του μετὰ τῆς Χρυσῆς, ἥτις ὅμως ἀδιαθετεῖ καὶ αἰσθανομένη πόνους ἐν τῇ κεφαλῇ της ἀποσπᾷ τὸν δωρηθέντα στέφανον, ὅτε ἐκ τῶν παρασκηνίων ἀκούεται ἐκ δευτέρου τὸ ἄσμα τῆς Μαγίσσης Λεϊλάς ἀπ' τὸ ποτῆρι ξάφνα μπορεῖ

λύπη νὰ βγῇ

Ἐξάλλος ὁ Λάμπρος παρατηρεῖ τὸν στέφανον καὶ δάκνων τὰ χεῖλη του ἀναφωνεῖ Λεϊλά.

Ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ ἔλλειψις τοῦ libretto ὅπερ δὲν ἀναφέρει οὐδὲ δικαιολογεῖ κἄν τὴν τοιαύτην διαγωγὴν τῆς Λεϊλάς, ἥτις ἦτο ἐρωμένη τοῦ Λάμπρου καὶ δι' αὐτὸ ἐδηλητηρίασε διὰ τοῦ στεφάνου τὴν ἀντιζηλὸν τῆς Χρυσῆς, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λάμπρου ἀναφωνοῦντος ἐν ἐξόχῳ μουσικῷ συνδυασμῷ

«ἀπέθανεν»

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἐφαντάσθη καὶ ἠθέλησε διὰ τῆς μουσικῆς καὶ μόνης νὰ μεταδώσῃ ὁ Λαυράγκας τὸ κατώρθωσε. Καὶ μᾶς παρουσίασεν ἐν ἐτι ἔργον, τὸ τρίτον, καθαρῶς Ἑλληνικόν, ὑπὸ ἔποψιν μουσικῆς τε καὶ ὑποθέσεως.

Ἡ Μάγισσα πρόωρισται νὰ καθέξῃ ἐπίζηλον θέσιν εἰς τὸ repertorio τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος· δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ συνθέτης θὰ συμπληρώσῃ τὰ ἐλάχιστα κενὰ τὰ παρουσιαζόμενα εὐτυχῶς μόνον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του, Λάμπρος ἦτο ὁ κ. Ι. Κοκκίνης, Χρυσὴ, ἡ κυρία του καὶ Μάγισσα Λεϊλά ἡ δις Ὀζιγιόν.

Κλέος

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Υἱοῦ

ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ.

Εὐρίσκονται εἰς εὐθνηστάτας τιμὰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Μεταξουργείας καὶ κροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

ΠΙΛΟΠΟΛΕΙΟΝ ΤΟ ΛΙΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΑ

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Ἡ ἐφετεινὴ χειμερινὴ περίοδος δὲν θὰ εὕρη τὰς Ἀθήνας, ὡς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἐγράφαμεν, πλουσίας εἰς θεάματα. Φαίνονται διαψευδόμενα δυστυχῶς πάντων τὰ ὄνειρα ἀπὸ αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα. Διότι κατόπιν τῶν πυρετῶδων προσπαθειῶν, αἵτινες ὁμολογουμένως κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλονται ἔτι πρὸς ἐπίτευξιν πάντων τούτων οὐδὲν θετικὸν καὶ βέβαιον δύναται νὰ προκύψῃ μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα.

«Ἐθνικὸν Β. Θέατρον»

— Αἱ δοκιμαὶ τῶν τριῶν ἀναγνωσθέντων καὶ διανεμηθέντων ἔργων, ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἐγράψαμεν, ἤρχισαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἔκτοτε τακτικώτατα καὶ κανονικώτατα ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο ἐξ αὐτῶν ἔχει οὕτω :

Τοῦ «Γαμβροῦ τοῦ κυρίου Ποαριέ»

Ποαριέ—Περίδης, Γάστων—Φύρστ, Ἐρρίκος—Νίκας, Ἀντωνιέτα—Εὐαγ. Νίκα, Τόμ—Χαλκιόπουλος, θυρωρὸς—Λαλαούνης, ὑπηρετὴς—Ἀργυρόπουλος.

Τοῦ «Ταξειδίου τοῦ Μπατάκια»

Μπατάκιας—Ζάνος, Μαργαρό—Ἐλένη Φύρστ, Θάνος—Νίκας, Νίκος—Φύρστ, Λουκία—Ὀλυμπία Λαλαούνη, Μπερδελῆς—Τασόγλου, Φονσέκας—Χαλκιόπουλος, ὑπηρετὴς—Λαλαούνης, Ξενοδόχος—Ἀργυρόπουλος.

Τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ κ. Βλάχος ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ἠθοποιούς τὸ τέταρτον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Μονζουὰ» πεντάπρακτον δράμα τοῦ Φεγιέ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀννίνου.

Ἡ διανομὴ θὰ γίνῃ μετὰ τινος ἡμέρας, ὅποτε θ' ἀρχίσῃ καὶ ἡ μελέτη αὐτοῦ.

Εἰς τὰς δοκιμὰς ἐκάστου ἔργου, γινόμενας κατὰ τὰς ὠρισμένας ἡμέρας καὶ ὥρας, παρίστανται μόνον οἱ ἔχοντες μέρος ἠθοποιοί, εἰς δὲ τὴν ἐκάστοτε ἀνάγνωσιν νέου ἔργου, κατόπιν προσκλήσεως, μόνον οἱ μέλλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τοῦτο.

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

Ὡς ἐγράφομεν καὶ πρὸ ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου θὰ κάμουν τὴν ἐμφάνισίν των διάφοροι θίασοι κατὰ τὴν τάξιν ἣν προχθὲς ἡ ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴ ἐκανόνισεν.

«Θιάσος Χειραφέτησις Σουρῆ»

Παρεχωρήθη πρῶτον εἰς τὸν Σουρῆν διὰ τέσσαρας πρὸς τὸ παρὸν ἡμέρας, ἥτοι τὴν 18, 19, 20 καὶ 21 Ὀκτωβρίου διὰ τὴν παράστασιν τῆς «Χειραφετήσεως» ὥστε τὴν προσεχῆ Πέμπτην θὰ γίνῃ ὠρισμένως ἡ πρώτη διδασκαλία τῆς.

Τὰ τῆς διανομῆς ἤλλαξαν κατὰ δύο πρόσωπα τὴν μὲν Ντελῆ-Φυσέκα θὰ ὑποδυθῇ ἡ Σοφία Ταβουλάρη, καθὸ μεγαλόσωμος γυναῖκα, ὡς τὴν θέλει καὶ ὁ συγγραφεὺς, καὶ μὲ βροντώδη φωνὴν σὰν μπασαβιόλα, ποῦ λέγει εἰς τὸ ἔργον του, τὸν δὲ ὑπηρετὴν ὁ Ἀπέργης.

Καὶ τῆς ἐνδυμασίας ἐκανόνισθησαν ὡς ἐξῆς :

Οἱ μὲν ἄνδρες θὰ φοροῦν ρενδικότες καὶ ζακέτες, αἱ δὲ γυναῖκες ζακέτες καὶ φοῦστες σηκωμένες εἰς τὸ ἓν μέρος διὰ νὰ φαίνωνται τὰ ἀνδρικὰ ὑποδήματα τὰ ὅποια θὰ φοροῦν ἔτι δὲ θὰ φοροῦν μεγάλαις στακτιαῖς ρεμπούμπλικες μὲ πολὺ μεγάλα μπόρ, θὰ κρατοῦν δὲ ράβδους.

Περὶ τῆς ἀνα τὰς ἐπαρχίας περιουσίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ἀπεφασίσθη τίποτε ἀκόμη.

«Ἐταιρία πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων»

Μετὰ τὴν «Χειραφέτησιν» τοῦ Σουρῆ θὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα τῆς διδασκαλίας τῆς «Ἰφιγενείας ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐρυπίδου.

«Θιάσος Λαρόζα-Ντάρβια»

Ἀπὸ τῆς 24 Ὀκτωβρίου παρεχωρήθη τὸ «Δημοτικὸν Θέατρον» ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς εἰς τὸν Λαρόζαν σύζυγον τῆς Ντάρβια διὰ σειρὰν 40 παραστάσεων μὲ ἐπιχορήγησιν δρ. 200 καθ' ἐκάστην παράστασιν. Δι' ἑλληνικὸν θίασον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δοθῇ οὔτε μία δραμῆ ὡς ἐπιχορήγησις, διότι τότε, ἀλλοίμονον! τί θὰ γίνοντο οἱ κ. κ. Σύμβουλοι χωρὶς ἰταλίδες; !! Ἐννοοῦμεθα.

Ὁ Λαρόζας κατέβαλε τὴν ζητηθεῖσαν ἐγγύησιν, ὑπέγραψε δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβόλαιον. Αἱ παραστάσεις θὰ γίνωνται καθ' ἐκάστην, πλὴν τῆς Δευτέρας καὶ Πέμπτης, αἵτινες θὰ παραχωρῶνται δι' ἐκτάκτους παραστάσεις. Ὁ θίασος μετὰ τῶν ἄλλων ἔργων θὰ παίξῃ καὶ τὸν «Γυρον τοῦ κόσμου».

«Νέα Σκηνή»

Περὶ τῆς πορείας τῆς «Νέας Σκηνῆς» οὐδὲν θετικόν, οὐδὲν βέβαιον φαίνεται, μόνον πιθανότητες ὑπάρχουν. Ἐνεκα τούτου ἡμεῖς ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Κατόπιν λοιπὸν τῶν τελευταίων τούτων φάσεων τῆς θεατρικῆς μας κινήσεως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν πλέον ὅτι ἡ ἐφετεινὴ χειμερινὴ περίοδος θὰ εὕρη τὰς Ἀθήνας πλουσίας εἰς θεάματα, ἀλλὰ πενιχροτάτας. Διότι, ὡς ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, μόνον τὸ «Ἐθνικὸν Β. Θέατρον» ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ «Δημοτικὸν Ἀθηνῶν» ἀφ' ἑτέρου θὰ εἶνε τὰ μόνα μας τακτικὰ θεάτρα, καθότι ὁ μὲν «Θιάσος Σουρῆ» μετὰ τινος παραστάσεως θ' ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ δὲ «Ἐταιρία ἀρχαίων δραμάτων» ὀλίγας μόνον παραστάσεις θὰ δώσῃ.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

«Θέατρον Ὀλύμπια Πύργου»

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε διὰ Πύργου ἡ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος Διόνυσος» καταρτισθεῖσα ἔταιρία, ἧς τὸ προσωπικὸν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας.

Σήμερον δημοσιεύομεν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κατόπιν προσληφθέντων πρὸς συμπλήρωσιν ἠθοποιῶν, οἵτινες εἰσι: Γυναῖκες· αἱ κ. κ. Ἀσπασία Ξανθοπούλου,

Μαρία Γεωργοπούλου καὶ τις ἄλλη, ἧς τὸ ὄνομα θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς. Ἄνδρες· οἱ κ. κ. Πέτρος Παπαστεφάνου καὶ Ἐμμ. Καντιώτης.

Αἱ παραστάσεις θ' ἀρχίσουν τὸ προσεχὲς Σάββατον μὲ τὴν «Μάγδα», θ' ἀκολουθήσῃ δὲ τὴν Κυριακὴν ὁ «Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής».

Ὁ θίασος οὗτος, ὡς κατηρτίσθη, εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων δυνάμεθα νὰ συγχαρῶμεν διὰ τοῦτο τοὺς καταρτίσαντας αὐτὸν καὶ ἰδίᾳ τὸν Κουκουδάκη, ὅστις κατάρθωσε νὰ πάρῃ μαζί του τοὺς καλλιτέρους ἐκ τῶν ἠθοποιῶν, ὡς καὶ τὸν κ. Γκολφινόπουλον, ὅστις κατάρθωσε νὰ καλέσῃ εἰς Πύργον τοιοῦτον θίασον, ὅστις θ' ἀφήσῃ ἀναχωρῶν τὰς καλλιτέρας τῶν ἀναμνήσεων.

«Θέατρον Ὁδεῖον»

Χθὲς ἀνεχώρησε διὰ Κων(πολιν) ὁ ἠνωμένος θίασος Σ. Ταβουλάρη καὶ Ε. Παντοπούλου, ὅπως δώσῃ ἐκεῖ σειρὰν παραστάσεων διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Οἱ ἀπαρτίσαντες τὸν θίασον ἠθοποιοὶ εἶνε οἱ ἐξῆς:

Γυναῖκες. Χαρίκλεια Σ. Ταβουλάρη, Ἐλένη Χέλμη, Αἰκατερίνη Παρασκευοπούλου, Σαπφὴ Μέγκουλα, Καίτη Παντοπούλου, Ἰουλίτσα Βόλα καὶ Μαρία Δημοπούλου (ἠθοποιὸς τῆς «Νέας Σκηνῆς») Ἄνδρες. Ν. Παρασκευοπούλος, Ν. Πεζόδρομος, Ν. Μέγκουλας, Ἰω. Καράκαλος, Διον. Βενιέρης, Κ. Νέζερ, Ἐπ. Χέλμης, Ἄνδρ. Φιλίππιδης, Γ. Μαρκουζῆς, Ἄπ. Ἀποστολόπουλος, Σπ. Ταβουλάρης, καὶ Εὐάγ. Παντόπουλος.

Τὸ δὲ δραματολόγιόν των κατὰ τὸ ἐκδοθὲν πρόγραμμα τῶν ἔχει οὕτω :

Ὁ κ. Λεπλαντουά, ὁ Ἐρφεδρος σύζυγος, Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ Χείμαρρος, Ἐμπάτε φίλοι (σκύλοι) ἀλέστε, αἱ Γυναῖκες, ὁ Βιβλιοθηκῆριος, ἡ Εὐα, ὁ Ἐνοχος, ὁ Φερεόλ, οἱ ἠθοποιοί, τὸ Μπαλλόνι καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα, ὡς καὶ ὅλα τὰ κατὰ τὴν περιουσίαν περιόδου ἐπιδοκιμασθέντα.

Πίκυαν

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς «Μουσικῆς Ἐταιρίας Ἀθηνῶν» καὶ πρὸς τιμὴν τῶν ἠθοποιῶν δὸς Μαρίας Δ. Κοτοπούλη καὶ Εὐαγγέλου Δαμάσκου ἀναγγελθεῖσα παράστασις· ἐπαίχθησαν τὰ «Μαλλιά-Κουβέρια» τοῦ Ν. Λάσκαρη.

— Τὸ κοινὸν ὅσον ἀπὸ σκηνῆς μεγαλειτέρου θεάτρου βλέπει ἔργον τι τόσο μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεως καὶ ἀξιώσεως ἔχει· οἱ δὲ ἠθοποιοὶ ὀφείλουν, εἶνε ὑπόχρεοι, νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν σκηνὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐπροσωπότεροι καὶ μελετημένοι, καὶ πολὺ δικαίως.

— Ἡ δὲς Μαρίας Δ. Κοτοπούλη ὑπεδύθη τὴν κ. Κουντουπῆ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἀρκετῆς καλαισθησίας· ἡ ὑπόκρισις τῆς ἐχώλαινε εἰς πολλὰ μέρη καὶ τοῦτο, διότι ἡ Κουντουπῆ δὲν στέκει εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς τὸν ὅλως ἀντίθετον· ὁ χαρακτήρ τῆς δὸς Κοτοπούλη εἶνε ἄλλος διὰ τὸ δρᾶμα τὸ οἰκογενειακὸν καὶ δὴ διὰ τὴν τραγωδίαν εἰς τὴν ὅποιαν πρέπει καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ καθ' ὅλοκληρίαν.

— Περισοτέρα ἐν τούτοις ἐπιμέλεια καὶ μελέτη θὰ εἶδεν κάποιαν ἄλλην ζῶην καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ μέρος τῆς.

— Ἐτι δὲ ἡ περὶ τῆς ἡτο πολὺ ἐξογκωμένη πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ τὴν ἔκαμνε πολὺ μακροπρόσωπον, τῆς ἀφῆρε δὲ τὸ σκ-

ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΕΥΦΗΝΟΤΑΤΟΙ 35 — ΣΤΑΛΙΟΥ — 35

νικόν της κάλλος, ούτως δὲν στερεΐται.

— Ο Κοτοπούλης υπεδύθη τὸν Κουντουπή μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ὁ λαϊμοδέτης του ἠδύνατο νὰ μὴ εἶνε πολὺχρῶμος.

— Ο Δαμάσκος υπεδύθη τὸν Φουρούσην πολὺ ἐπιτυχῶς· τύπος τέλειος βλακός· μόνον ποῦ ἐβιάζετο ἐνίοτε καὶ ἔχανον ἕνεκα τούτου πολλὰ σκηναί, ὡς ἡ σκηνὴ καθ' ἣν ἀναζητῶν τὰ μαλλιά τῆς ἐρωμένης του, εὐρίσκει αὐτ' αὐτῶν τὴν κοιτίδα τοῦ διακίου τῆς ἐνωρίας.

— Ἡ κ. Ἐλένη Κοτοπούλη, ὡς Χαλδούπη, πεθερά, ἔπαιξε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἶνε ἡ μοναδική μας πεθερά.

— Ο Ἰωαννίδης ὡς Δουλᾶς, ἔπαιξε πολὺ ἐπιτυχῶς καὶ μὲ πολὺ ζῶην.

— Ο Σταματοπούλος, ὡς Γιακουμῆς, φυσικώτατος, ἀμίμητος· εὐγὲ του.

— Ο Ἀλεξίου, ὡς Τρακαρᾶς, πολὺ καλός.

— Καὶ ἡ δις Φανὴ Κοτοπούλη, ὡς κ. Δουλᾶ, ὑπέστησε πολὺ δὲν εἶχε, οὔτε τὸ ἀπαιτούμενον σθένος, οὔτε τὴν ἀπαιτούμενην ζῶην, οὔτε τὸ θάρρος.

— Ἡ διασκευὴ τῆς σκηνῆς καὶ τὸ σκηνόσιον τῆς πολὺ καλά, ὡς καὶ ὁ φωτισμός της ἀρκετός· ἐπρόξενει πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ μάτι τοῦ θεατοῦ.

— Κόσμος πολὺς ἐτίμησε τὴν παράστασιν, ἀποδείξας οὕτω τὴν ἐκτίμησιν του πρὸς τοὺς συμπαθεῖς ἠθοποιοὺς δὲ Μαρίκαν Κοτοπούλην καὶ Εὐάχ. Δαμάσκον.

— Ἀπόψε ἡ ἀναβληθεῖσα τιμητικὴ ἔσπερις τοῦ κ. Λεκατσᾶ· θὰ παιχθῇ ὁ «Ρισχελιέ», τὸν ὁποῖον θὰ ὑποδύθῃ ὁ κ. Λεκατσᾶς.

— Τὴν Τρίτην θὰ δοθῇ μία ἔκτακτος παράστασις πρὸς τιμὴν τῆς κ. Σταματοπούλου. Θὰ παιχθῇ ἡ «Μονομαχία τῶν Γυναικῶν».

«Θέατρον Βαριετέ»

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος ἡ α' καὶ β' πράξις τοῦ Rigoletto καὶ ἡ Μάγισσα τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Λαυράγκα.

— Ο Rigoletto μὲ Ζιλδαν τὴν κ. Κοκκίνη καὶ Δουλᾶ τὸν κύριόν της, δὲν ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ἣν εἶδε νὰ κάμῃ.

— Εἶνε τὸ μόνον σχεδὸν ἔργον ὅπερ ἔπαιξε τελειῶς τὸ Ἑλλ. Μελοδράμα ἄλλοτε, καὶ δι' ὃ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἔλλειψις ἀποτελεῖ ἀμέλειαν ἢ κοψότητα.

— Καὶ ὑπῆρχον πλείστα αἱ ἐλλείψεις, διότι ἐκτὸς τοῦ Βακαρέλη ὅστις ἦτο ὀλίγον βραχνιασμένος, καὶ ὁ κ. Κοκκίνης, τίς οἶδε πῶς, ὑπέστησε κατὰ πολὺ.

— Εἶνε ὁμοῦ μέρους οὐχὶ διὰ τὴν φωνὴν του, ὡς εἶπομεν καὶ ἄλλοτε. Ἀποδείξας ὅτι ἡ κ. Κοκκίνη εἰς τὸ finale τοῦ ντουέτου ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει ἠναγκάσθη νὰ βγάλῃ ἕνα ὠραῖον ὄντως πρὸς διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς φωνῆς τοῦ συζύγου της.

— Καὶ ὁ Μοντερόνε ἠδύνατο νὰ ἦτο καλλίτερα μελετημένος καὶ ὀλιγότερον φοβισμένος.

— Πᾶσαν ὁμοῦ ἐκ τοῦ Rigoletto δυσθυμίαν ἐξήλειψεν ἡ πρώτη νότα τοῦ prelude τῆς Μάγισσης.

— Εὐγε τοῦ Λαυράγκα κατὰ πρῶτον τοῦ συνθέσαντος ἕνα τόσον ὠραῖον ἀριστουργηματάκι, καθὼς ἐπίσης εὐγε καὶ εἰς τοὺς ἀρτίστας, οἵτινες ἠρμήνευσαν αὐτὸ θαυμασίως. Ἰδίως ἡ Μάγισσα Λεϊλά, ἡ δις Ὁζιγιὸν ἦτο τέλειος τύπος ἀτσιγγάνας μὲ τὴν σοκολατοειδῆ χροιάν της καὶ τὰ μεγάλα της ἐνώτια.

— Κατεχειροκροτήθη εἰς τὴν ballata της, τόσον διὰ τὴν φωνὴν της ὅσον καὶ διὰ τὴν ὑπόκρισιν.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ διωδία τοῦ ζεύγους Κοκκίνη ἤρρεσεν πολὺ, ἐπανεληθῆναι δὲ ἔψαλλον αὐτήν.

— Τέλος προσεκλήθη ὁ συνθέτης Λαυράγκας ἐπὶ σκηνῆς εἰς ὃν προσεφῆθη παμμεγίστη λύρα ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος.

— Ἐκτενέστερα ἐν ἄλλῃ στήλῃ.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθησαν τὸ πρῶτον ἐφέτος οἱ «ἠθοποιοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος» Να-

πολέοντος Α'· κατὰ μετάφρασιν τοῦ Σπ. Μαρκελλοῦ.

— Ἡ κ. Βερόνη ὡς Μανῶν Βαλλιέρ, ἔπαιξε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας· αἱ μεταπτώσεις της φυσικώταται· ἡ χαρὰ, ἡ ἀδμονία, ἡ λύπη, τὸ πάθος, ὅλα ἐν αὐτῇ συγκεντρῶνται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἐξωτερικεύονται μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην. Εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ παίζει ὁ θίασος λίαν ἐπιτυχῶς.

— Ο Γεννίδης, ὡς Οὐρβάνος Σανονὴμ ἔπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην· φυσικώτατος δὲ εἰς ὅλας τὸν τὰς σκηνας.

— Ο Πεζόδρομος, ὡς Μαυρίκιος, ἔπαιξεν ἐπίσης μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Ο Πετρίδης, ὡς Κουλεγκοῦρ Στρατάρχης εἰς τὸν ρόλον τοῦ ὀλίγου μόνον ἔλλειψις μελέτης παρετηρήθη, ἀλλὰ δικαιολογεῖται ἐν μέρει μόνον, διότι ὁ Κουλεγκοῦρ ἦτο μέρος τοῦ Ἐπιτροπᾶκη τοῦ ἀποχωρησαντος τοῦ θιάσου.

— Ο Βερόνης, ὡς Διδιέ, διευθυντῆς τοῦ θεάτρου, ἔπαιξε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος.

— Ο Γάζος, ὡς Ἀνατόλ, καλός· τοῦ ἔλειπε μόνον ἡ μελέτη, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁμοῦ δικαιολογεῖται, καθὼς ἀντικαταστήσας ἐκτάκτως τὸν ἀπουσιάζοντα Κ. Ἀγγελᾶκην, λόφω τοῦ βαρέως ἀσθενούντος τότε ἀδελφοῦ τοῦ Δημητρίου Ἀγγελᾶκη.

— Ο Λοσκῆδος ὡς Τυμπῶ, καλός.

— Καλὸν εἶνε, ὅταν ἔχῃ πολὺ καιρὸν νὰ παιχθῇ ἕν ἔργον, νὰ προηγήται μία γενικὴ δοκιμὴ, ὥστε οὔτε αἱ παρατηρούμεναι συχναὶ χαρμωδία νὰ γίνωνται, οὔτε αἱ ἠθοποιοὶ νὰ φαίνονται ἀμελέτητοι· ἐτι δὲ νὰ μὴ παίζουσι ἀναγκαστικῶς ἕνα ὅποιονδήποτε ρόλον, ὅταν δὲν τοὺς στέκει ἢ δὲν τοὺς ἀρέσει, διότι εἶνε κατώτεροι τῶν ρόλων ποῦ ὑποδύονται ἢ δι' ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον λόγον.

— Ο σκηνικός διάκοσμος πλουσιώτατος ὑφ' ὅλας τὰς ὑπόψεις.

— Τὴν Τετάρτην ἐδόθη ἡ «Λουκία» τοῦ Λαμερμούρ μὲ Λουκίαν τὴν κ. Κοκκίνη καὶ Ἐδγάρδον τὸν Μωραῖτην, ὅστις ὅσημέραι ἀναδεικνύεται τελειότερος ἠθοποιός, ἀποκτῶν τὸν ἀέρα τῆς σκηνῆς καὶ τὰς κινήσεις γηραιοῦ ἠθοποιοῦ. Εἶνε ἄξιος ἐπαίνων, διότι φαίνεται ὅτι μελετᾷ πολὺ.

— Ἡ ἐκτέλεσις τῆς «Λουκίας» ἦτο πολὺ ὠραία, ἐπανεληθῆθη δὲ τὸ concertato τῆς 6' πράξεως ἐν μέσφ χειροκροτημάτων.

— Ὡσαύτως μαγεία ἦτο τὸ Rondo τῆς κ. Κοκκίνη.

— Τὴν Πέμπτην ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ἡ «Πριγκίπισσα τῆς Βαγδάτης», ἀλλ' ἀνεβλήθη ἕνεκα τῆς ἀπροόπτου ἀσθενείας τῆς κ. Βερόνης καὶ ἀνηγγέλθη ἡ παράστασις τοῦ «Ἐνόχου», ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀνεβλήθη ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ Πετρίδου.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐδόθησαν οἱ «Παληάτσου» τοῦ Leoncavallo καὶ ἡ «Μάγισσα» τοῦ Λαυράγκα.

— Εἰς τοὺς «Παληάτσους» ἔλαβον μέρος ὡς Neda ἡ κ. Κοκκίνη, Tonio ὁ Βακαρέλης, Canio ὁ Κοκκίνης.

— Ο Κοκκίνης εἰς τὴν Αγία του εἰς τὸ τέλος τῆς α' πράξεως ἦτο κάτι τι ἔξοχον ὑπὸ ἐποψιν φωνῆς καὶ σκηνῆς.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἔπαιξαν ὠραία, ἐκτὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ κόρου, ὅπερ ἠδύνατο νὰ λείψῃ ἐπὶ τέλους.

— Πολλὰ αἱ σκέψεις τῶν μελοδραματικῶν περὶ τοῦ μελλοντός των. Τὸ πιθανότερον εἶνε ὅτι θὰ ἀναχωρήσουσι διὰ Κων/πολιν, ὅπου πρὸ δύο ἐβδομηθῶν μετέβη ὁ Λαγκάδης διὰ συνεννοήσεις, ἀλλ' ἐμποδίζονται λόφω ἐξόδων.

— Τὴν προσεχῇ Τετάρτην σκέπτονται νὰ δώσουσι ἐν τῷ δημοτικῷ θεάτρῳ μία Soirée de gala ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μ. Ἐταιρείας, τοῦ Παρισσοῦ καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης. Τὰ εἰσπραχθῆσόμενα θέλουσι χρησιμεύσῃ διὰ ναυλα.

— Χθὲς ἐπαίχθη τὸ «Πίστις, Ἐλπίς καὶ

Ἐλεος».

— Ἀπόψε ἡ «Πριγκίπισσα τῆς Βαγδάτης».

— Προετοιμάζεται ἡ «Θηρεσία Ρακὲν τοῦ Ζολᾶ».

— Λίαν προσεχῶς θὰ παιχθῇ ἡ «Μάρκελλα» τοῦ Δημητράκοπούλου, ἡ παιγθεῖσα τὸ πρῶτον πρὸ ἐξαετίας καὶ πλέον, ἦτοι τὴν 19 Ἰουνίου 1895, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Ὀμοιοῖα» καὶ ὑπὸ τοῦ θιάσου Κοτοπούλη.

— Ἐνεκα τούτου παρεκλήθησαν ἐξαιρετικῶς νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν παράστασιν καὶ τινες ἠθοποιοὶ ἐκ τοῦ θιάσου Σουρῆ, εἰς οὓς ἐπεστράπη πᾶν εὐχαρίστως ἢ συμμετοχῇ.

— Ἡ διανομὴ ἐγένετο οὕτω: Μάρκελλα — Βερόνη, Βαλέριος Μάξιμος — Πετρίδης, Αὐρηλία — δις Ρούσου, Φάβιος — Γεννίδης, Ἀντώνιος Μαξιμίνος Παπαϊωάννου, Ἐρμηνεῖα — Ἀλεξίου.

— Αἱ δοκιμαὶ δὲν ἤρχισαν ἀκόμη, μόνον μελέτην τῶν μερῶν τῶν κάμουν κατ' ἰδίαν οἱ ἠθοποιοί.

— Οἱ πρῶτοι διδάξαντες ἠθοποιοὶ ἦσαν: Μάρκελλα — Κωνσταντινοπούλου, Βαλέριος Μάξιμος — Χρυσάφης, Αὐρηλία — Ραϊνίγκ, Φάβιος — Κοτοπούλης, Ἀντώνιος Μαξιμίνος — Βεντούρας, Ἐρμηνεῖα — Ἐλληνική Ρούσου.

— Εἰς τὸν θίασον προσεληθῆσαν ὁ κ. Χέλμης μετὰ τῆς κυρίας του καὶ ὁ Ἀθ. Μαρίκος μετὰ τῆς κυρίας του, ἀπεχώρησε δὲ πλὴν τοῦ Ἐπιτροπᾶκη καὶ ὁ Πεζόδρομος.

«Θέατρον Τόχα»

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ παράστασις τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κυριῶν ἡ «Εὐποία», καθ' ἣν ἐπαίχθη διὰ τελευταίαν φοράν ἡ κωμῶδια Ἀμπάτε σκύλοι ἀλέστες καὶ ἐψάλλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππιδου ἡ «Ἀπογοήτευσις».

— Τὴν Τρίτην ἀνηγγέλθη ὡς τελευταία παράστασις οἱ «Ἀνθρωποφάγοι», καθ' ἣν ὁ «Μπουρμπουλιθρας» ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρετίσῃ, κατὰ τὸ πρόγραμμα, τὸ κοινόν, ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν τὸ ἐπέτρεψε καὶ ἔληξεν οὕτω ἡ ἐφετεινὴ περίοδος καὶ τοῦ τελευταίου μείναντος θηρινοῦ θεάτρου, μὴ δυναθείσης πλέον τῆς σωτηρίου τένας νὰ περιεκαλύψῃ τὸ κοινόν.

Ἐταιρεία «Φίλων Λαοῦ»

Τὴν προσεχῇ Τετάρτην ἡ Πέμπτην ὁ κ. Γ. Παχτικός, καθηγητῆς τῆς φιλολογίας καὶ συνθέτης τῶν χορικῶν τῆς «Ἰφιγενείας», θὰ κάμῃ διάλεξιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἀνω ἐταιρείας περὶ ἀρχαίου δράματος ὑπὸ μουσικὴν ἐποψιν τῆς σήμερον.

Ἡ Τσιμπίδα

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑ

Θεσσαλονίκη

«Θέατρον Ζεὺς»

(6—8 Ὀκτωβρίου 1901)

Ὡς ἐγράψαμεν πρὸ ἡμερῶν ὁ ὑπὸ τὸν Ράλλην θίασος διηρέθη εἰς δύο· οἱ ἐναπομείναντες ἠθοποιοὶ Κουμαριώτης, Προβελέγγιος καὶ τινες ἄλλοι συνενωθέντες μετὰ τοῦ ἐκ Σερρών κατελθόντος θιάσου τοῦ Χριστοφορίδου «Ὀρφεύς» ἔκαμον ἕναρξιν μὲ τὸν «Γέρω-Μαρτὲν» εἰς τὸ χριμερινὸν θέατρον τῆς προκουμῆας ὁ «Ζεὺς».

— Εἰς τὸν θίασον καταλέγεται καὶ εἰς Λαλαοῦνης ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἠθοποιοῦ Λαλαοῦνης.

— Κατόπιν ἐπαίχθη τὸ «Δάκρυα καὶ Δόξα» καὶ τὰ «Κόκκινα Πανταλόνια».

— Προσεχῶς ἐκτενέστερον περὶ τῆς πορείας τοῦ θιάσου χάριν τῆς «Νυκτερίδος», εἰδὲν δὲν διακόψουσι καὶ φύγουσι μετὰ τὰς πρώτας παραστάσεις οὕσας ταύτας διὰ τὰ νὰ ὑλά των.

Ὁ ἀναποκριτὴς

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

55. Πανεπιστημίου 55.